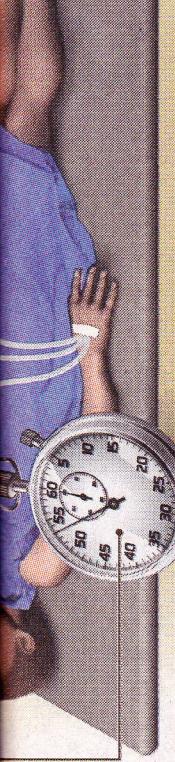

patiënten onnodig aan radioactieve straling worden blootgesteld. In Nederland ondergaan duizenden kankertränten jaarlijks de poortwachterkierprocedure.

noemen we arteriële periprocedurale antistolling. Ik vroeg aan de 250 vaatchirurgen en 350 interventieradiologen in ons land hoeveel ze toedienen. De variaties zijn groot. Zo leerde ik 5000 eenheden te geven en mijn collega elders 3000. Er is weliswaar een internationale richtlijn die op lichaamsge wicht is gebaseerd, maar die wordt echter niet overal nagevolgd", zegt de

"Tien tot vijftien grote ziekenhuizen werken mee. „Een groep patiënten krijgt de antistolling nieten een andere groep wel. Bij de groep die de heparine wel krijgt, wordt de actieve stollingstijd gemeten, wat slechts tiem procent van de artentijdens de operatie doet."

Veel patiënten slikken tegenwoordig zelf elke dag antistollingsmiddelen. „In de tijd dat werd be-

sloten heparine tijdens een operatie te gebruiken, waren deze medicijnen er nog niet. Onze veronderstelling is dan ook dat heparine lang niet altijd nodig is." A.M.

IK
LEEF!

'Ik besef hoe fragiel gezondheid is'

CHARLIE-ROBINSON POORTVLIET (28) UIT SOEST IS SINDS acht jaar chronisch lymepatiënt. Ondanks dat hij de afgelopen jaren steeds verder is verslechterd, gelooft hij heilig dat hij ooit beter wordt. Hij schrijft over zijn leven op www.charliepoortvliet.nl.

door MARION VAN ES

Ik ben geen hypochonder. Toen ik me een paar jaar lang vermoed en ziek voelde, dacht ik in eerste instantie dat ik gewoon te druk was. Ik studeerde, sportte veel, had een eigen bedrijf en een druk sociaal leven. Maar toen ik vorig jaar zodanig was verslechterd dat ik amper kon lopen en hele dagen op bedlag, besloot ik door de medische molen te gaan.

Na allerlei foute diagnoses bleek dat ik chronische lymeziekte had. Ik had wel eens een tekenbeet gehad, hier in de bossen zit het er vol mee. Ik dacht dat er niets aan de hand was als je geen rode kring kreeg. Nu weet ik dat veel lymepatiënten nooit zo'n kring krijgen. Als ik destijs meteen antibiotica had gekregen, was al deze ellende bespaard gebleven.

Ik woon weer bij mijn ouders, ben gestopt met werken en heb

elke dag veel pijn. Dat betekent niet dat ik ongelukkig ben. Natuurlijk is dat niet mijn droomleven, maar ik sta elke dag fris op en kijk wat er op dat moment mogelijk is. Als dat alleen voetbal kijken is, ben ik daar ook tevreden mee. Soms kan ik een stukje joggen of vrienden bezoeken. Sommige lotgenoten liggen

hele dagen in een donker kamer of zitten in een rolstoel. Ik prijs mezelf gelukkig met wat ik nog wel kan.

In juni liep ik een sponsorloop van 10 kilometer tijdens de marathon van Amersfoort. Al vanaf de eerste meters had ik pijn, maar wilde per se niet opgeven. Voor mezelf was het een signaal dat ik nog steeds baas over mijn eigen lichaam ben, aan de buitenwereld wilde ik op een positieve manier aandacht voor deze ziekte vragen. Er zijn zoveel mensen die niet precies weten wat het inhoudt. Ikzelf meer dan ooit hoe fragiel gezondheid is. Ik ben intensiever gaan leven, doe alles met 100 procent.

In die zin ben ik mijn ziekte ook heel dankbaar. Als ik ooit beter word, ben ik een heel ander mens. Ik heb vrijwel alle behandelingen

Charlie Poortvliet: „Ik ben ervan overtuigd dat dit een fase is."

FOTO: AB BLAUW
Dat ik over een paar jaar kan zeggen: ik ben mijn twintiger jaren kwijt, maar ik heb de rest van mijns leven nog voor me."